

Ikki einsa- mallir í verðini

SO hugaligt tað annars altíð er at lesa tann so sera vælskrivandi oddagreinskrivaran á Dimmalætting, undrar tað kortini eitt sindur, at tað fyrri hetta okkara størsta blað ikki skal vera ómakin vert at viðganga onnur blað enn Sosialin og aðrar flokkar enn javnaðarflokkinn.

VÆL vita vit, at vit sum blað og flokkur helst fyrri føroyingum standa sum einasta alternativ við Dimmalætting og sambandið, sum vit, treyðugt so, eisini hava havt okkara góða samstarv við, men, hóast styrktir politiskt, halda vit kortini ikki, at vit skulu stýra landi okkara so einsamallir, at eingin annar skal fáa orðið ella ráðsúrmið fyrri til politikki, hugurin stendur til.

VIÐ stóru útbreiðslu Dimmalættingar stendur tí heldur ikki á hjá sambandinum at fáa boðskapin út til stór sum smá. Boðskapur skal tó valdast, og ikki halda vit, at Dimma við síni serstöðu í føroyska blaðheiminum skuldi ádrigið sær skuldina fyrri, at fólk, sum kanska bert lesa Dimmu, finga fatan av, at allar aðrar flokspolitiskar áskoðanir enn

tær hjá javnaðar- og sambandsflokkinum vóru farnar í søguna.

VIT vita, at onkrar flokssrøddir eru tagnaðar í blaðlíki, men hóast tað letur í onkrum teirra so frægt politiskt, at tær vóru verðar onkra viðgerð. Men so er ikki sambært Dimmu, sum blað um blað heldur troystur orku sína upp á javnaðarflokkinn, sum skuldina skal hava av øllum landsins ólukkum.

SO skeivt sum til ber, sigur Dimma, at blað okkara veruliga frøir seg um ta vanlagnum, sum við arbeiðsloysinum hevur rakt fleiri føroyingar, sum tí ikki hava sætt sær aðra loysn, enn at rýma til Danmarkar fyrri har at koma inn undir arbeiðsloysisstrygging ella aðrar sosialar hjálparskipanir.

Arbeiðsloysi harnar okkum øll, og sum flokk — ikki minst javnaðarflokkinn, sum allar dagar og eisini nú leggur størstu orku sína í at byrgja fyrri arbeiðsloysi og teimum sosialu trupulleikum, hetta altíð ber við sær.

JAVNAÐARFLOKKURIN hevur enn sum áður loysnirnar — loysnir við arbeiðsskapandi tiltøkum, sum longu partvis eru farnar at virka.

Hinvegin hevur javnaðarflokkurin ongantið, sum aðrir borgarligir flokkar, góðtikið arbeiðsloysi sum amboð fyrri lønarniðurskurðum, sum sambands-, tjóðveldis- og fólkaflakslandsstýri farna í síni tíð legði upp til, og fáir føroyingar munnu hava gloymt, tá talsmaður nevnda landsstýrisins í Sjóðvarpi Føroya í samband við vaksandi arbeiðsloysi kom við síni hjartans meining um, hvussu hesin trupulleiki skuldi loysast — jú, føroyingar máttu bara fara av landinum, eins og teir í neyðartíðnum fóru til Íslands og aðra staðni undir sambandslandsstýrinum í fímtíðrunum.

HÓAST vánaligt í dag, so var ivaleyst eins trupult tá at fáa gongd á nakað yvirhøvur. Men sambandið átti enn einaferð at viðurkent, at hvørki vilji ella hugflog var hjá tásitandi stýri til at fáa okkum burtúr naggatódnini, og at broytingin ikki kom fyrrenn javnaðarflokkurin, saman við sambandinum gamaní, fekk gongd á aftur.

OG tá gekk skjótt rætta vegin. Havandi hesi góðu upplivisi í huga, hesa politisku gulltið sambandsins og føroyinga, kann ávíst ótolni um verandi støðu góðtakast frá sambandinum, serliga tá tað einamest

nú aftur liggur á javnaðarflokkinum til at fáa samfelagið aftur á glið.

VIT ivast nevnliga ikki í, at tær vónir, sum sambandið aftur hesuferð hevur til javnaðarflokkinn, sum hann, ið undan má ganga, eru júst tær somu, sum fjøldin av Føroya fólkum hevur til politikk okkara. Vónir metta tó ongan, men uttan vónirnar, hugflog og vilja kann bert bera á skeiva borðið. Hetta veit sambandið av royndum — ikki minst frá farna landsstýrisskeiði.

VIÐ ávísum rætti kunnu eisini vit við sambandinum spyrja, hvat varð av teirri ókúgandi optimismu, sum so vælgerandi breiddi seg um samfelagið alt um 60-ára mundið. Av skrivningini í Dimmu skilja vit, at har finna vit hana ikki og stóðan er helst tann sama, hvussu vit leita eftir henni hjá øðrum flokkum — bert ikki javnaðarflokkinum. Vit vita enn sum áður, at tað ber til — hava álit á, at føroyinginum enn einaferð skal eydnast at arbeiða seg burtúr úr trupulleikum — og lutur javnaðarflokksins í hesum stríði skal heldur ikki liggja eftir hesaferð. Ongantið betri um sambandið eisini var við.

sosigaley

Var betri at ligið í stjórnarloysi

Dimmalætting skrivur í oddagrein um landsstýrissamstarvið millum Javnaðarflokkinn og Fólkaflakkin. Blaðið skrivur m.a.:

Fortvínsligt er at lesa í blaði Javnaðarflokksins, hvussu broyttur hann er vórðin frá fortíð síni. Meðan hann áður dyggiliga bardist imóti Fólkaflakkinum, sum skuldi vera erindaveinur teirra ríku, og tiskil fíggingi slitmansins nummar eitt, so er støða Javnaðarflokksins í dag hin beint mótsetta, nú ið hann skipar landsstjórn saman við Fólkaflakkinum.

Áður varð farið illa við Fólkaflakkinum við undirnevnum "radikalt sjálustýri", lýstur vera verkamanna-fíggingi fremsti, á at hann vildi andæva fyrri viðkaðum sjálustýri,

kúttandi við Danmark, tí at hetta vildi skaða føroysku arbeiðarafloksins lønarstöðu, meðan Javnaðarflokkurin nú, undir versnandi umstøðum landsins, fær herðaklapp frá Fólkaflakkinum fyrri at krevja óamarkað sjálustýri sett í verk, ongantið ov skjótt.

Alt bendir á, at Dimmalætting og Sambandsflokkurin liva í sínum egna heimi. Langt burtur frá dagsins trupulleikum og larmi.

Dimmalætting veit fullvæl, at Sambandsflokkurin ikki vildi fyrri nakran pris upp í eina landsstýrissamgongu eftir seinasta val, og m.a. tí má eisini Dimmalætting finna seg í, at aðrir flokkar skipaðu samgongu. Hetta eydnast so núverandi samgonguflokkum, hóast teir ideologiskt standa ógvuliga langt frá hvernýð øðrum. Tó so, at teir halda seg kunna samstarva um

týðningarmikil mál. Eitt nú um mál, sum nema við ríkisfelagsskapin. Hesir báðir flokkar eru móttvegis Sambandsflokkinum samdir um eitt í hesum sambandi. At Føroyar skulu stýrast úr Føroyum og ikki av Christiansborg.

Átalar útvarpið

Ingeborg Vinther, forkvinna í Føroya Arbeiðarafelag, átalar útvarpið í FF-blaðnum, sum júst er komið út:

— Eg stúrsaði við, tá ið eg hoyrði Útvarp Føroya á ein nýkan hátt greiða Føroya fólk frá, hvussu nógu verkfallið herfyri kostaði, og hvussu langa tíð tað skuldi taka at arbeiða tað innafur, sum fólk, ið vóru í verkfalli, mistu í inn-tøku.

Hetta sigur formaðurin í Føroya Arbeiðarafelag, Ingeborg Vinther.

Hon leggur dent á, at

talán var um provokation móti verkafólki — so grovliga, at hon ongantið hevur hoyrt nakað líknandi.

Ikki í krónum og oyrum

Ingeborg sigur, at eitt tílíkt stríð sum hetta ikki kann gerast upp í krónum og oyrum; tað er ikki um tað eina oyra ella bæði tvey, hetta snýr seg um, men um nøkur prinsippir, ið fálkafloksfólk ikki kunnu slaka uppá.

— Tað, sum stríðið hesaferð fyrst og fremst snúði seg um, var um at verja vunnin rættindi.

Tað mundu vera onnur enn Ingeborg, sum undraðust á hesa utroknigina hjá útvarpinum. Hvi roknaði útvarpið ikki eisini uti hvussu nógv arbeiðsgevararnir mistu, og hvussu mong samfelagsvirði fóru fyrri skeytið orsakað av, at arbeiðsgevararnir settu verkban?

Í samgongu ella uttanfyrri

Tummas Arabo, landsstýrismaður hevur langa nevan í borðið. Hann vil ikki finna seg í, at verða skuldsuttur av sínum samstarvsmönnum í Tingsnesi fyrri óreiðiliga embætisförslu.

Hann talar at Fólkaflakkinum í samband við eina grein í Dagblaðnum, har hann verður skuldsuttur fyrri eitt og annað. Skuldsetingarnar eru av tilílkum slag, at vóru hald í teimum, átti hann at lagt frá sær alt fyrri eitt.

Eitt er, at vanda hin vangan til, fær ein frammaná, men so stendur ikki meira skriva. Og tað skal vera mark fyrri, hvat ein kann finna seg í.

Tí er tað alla æru vert av Tummasi Arabo, at hann vil hava greið boð frá formanni Fólkaflakksins um hesin ætlar at vera við ella ikki.

Ein politikari má sjálvandi ikki vera erkvisin. Hann skal tola at standa ímóti einum og øðrum, men at vera lagdur undir óreiðiliga embætisförslu er ovboðið.